

אמילי דיקינסון

מאנגלית: אליעזרה איג־זקוב

* * * * *

חיי נצבו – רוכה טעון –
בפנות – עד בוא יומי
בא הבעלים – זעה –
ונשאני ממקומי –

זה מכתבי אל העולם
שלא השיב לי אות –
חדשות פשוטות ספר הטבע –
בקול של רך והוד

ועתה נדד ביערות מלכות –
ועתה נצוד אילות בר –
ובכל עת שאדבר בשמו –
ישיב מיד כל הר –

דברו מפקד ביד
שלא אוכל לראות –
למען שמו – אנשי ארצי –
שפטו אותי – רכות

ועת אחיה, אור כה חביב
בעמקים נוצץ –
כמין פנים נזוביות
שמלא אשרן פורץ –

[441]

* * * * *

ועת כליל – כתם יום טוב –
אשמך ראש אדוני –
טוב לי מרכות כרים
ופוד – לחלק עם מי –

רעים – שמחה או כאב?
לו עמי השפע ישב
ייתב העשר –

לאויבו – אני אויב נורא –
איש לא יעור שנית –
אם בו אנעץ עין רעה –
או בהני אשמיט –

אך אם ישקה רק מעט
ישמין וכבר נמלט
עצב העשר.

[1199]

גם אם אולי – אחיה אחריו
עליו – אחרי לחיות –
כי לי רק כח להרג,
למות – אין בי כחות –

[754]

את העניין, בדרך כלל, הוא הגיע לפתרון שענה על בקשתי. כשסיימתי תרגום ספר, נתתי אותו ראשית דבר לאמנון, והוא, בזמנו שלו, עבר עליו, והעיר את הערותיו. במרבית המקרים, אני קיבלתי אותן. לעתים – לא. אולם העובדה שאדם המבין שירה וכתובה מהי קרא את התרגום והוא נראה לו, העניקה לי תחושת ביטחון. אני חושבת שהתמזל מזלי שאמנון לא הגביל עצמו למתמטיקה בלבד.

♦

אמילי דיקינסון – תרגומים שונים

* * * * *

”תקנה” היא היצור בנוצות –
שבלב מקנן –
שר את הלחן – בלא מלים –
וקץ לשירו – אין –

התקנה היא הדבר עם הנוצות
השוכנות בתוך הנשמה
והיא שרה ללא מלים נוצצות
לעולם אינה מפסיקה

מתק קולו – בנהם סופה –
ותיסר הסערה –
שכך בישה צפור קטנה
מקור חם ואורה –

ומתיקוטה ברוח חזקה תשמע
אך הסערה כנראה פגועה למדי
אם היא מבישת כך צפור קטנה
שחממה רבים עד בלי די

שמעתי בארצות הכפור –
בים זר ונכרי –
וגם בשעת הדחק לא
שאלה פרור – מפני.

שמעתי אותה בארץ הקרה
ומעל הים הזר והעכור
ולמרות זאת גם במצוקה מרה
ממני לא בקשה פרור

[254]

[254]

מאנגלית: אליעזרה איג־זקוב

מאנגלית: איתמר זהר

* * * * *

צבי שנפצע – מגביה קפץ –
כך הציד לי שח –
זו רק אקסטזת מות –
ואז שקט הסבך!

צבי פצוע מקפץ הגבה
שמעתי את הציד שח:
זה רק להם המות
אחר ידם הסבך:

סלעים נגופים שוצפים!
פלד דוה ינתר!
הלחי מאדימה באשר
החלי בה חודרי!

מפץ הסלע המדרדר
דרוך הפלדה הקופצת
הלחי תמיד תאדם יותר
בה הקדחת עוקצת

חדוה – שליחת הסבל –
עליו תסוכך זרועה,
פן יחשף אימי הדם,
”נפצעת” פן יקרא!

החדוה היא שריון המצוקה
בה תתחמש זהירה עתה
לכל יבחין מישהו בדם
ויכריז ”הן נפצעת!”

[165]

[165]

מאנגלית: אליעזרה איג־זקוב

מאנגלית: שמואל רגולנט